

Alkotmánybíróság

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <i>IV/4008-4/2021</i>	
Érkezett: <i>2022 JAN 24.</i> <i>elektronikusan</i>	
Példány: <i>1</i>	Kezei iroda:
Melléklet: <i>1 db</i>	<i>5/</i>

Alulírott Dr. Mester Csaba Ügyvédi Iroda ()
()
()
()
()
()
panaszosi képviselő

() panaszos felperes (lakóhelye: ()) által
az

Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviseleti Osztálya ()
() beosztott bíró) által képviselt

Fővárosi Törvényszék alperes (székhelye: 1055 Budapest, Markó utca 27.) ellen

személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Kúria Pfv.III.21.272/2020/4. szám alatt meghozott felülvizsgálati ítélete, valamint a Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.21.156/2019/16. szám alatt meghozott jogerős ítélete ellen előterjesztett,

IV/4008-3/2021. számon folyamatban lévő **alkotmányjogi panasz** ügyben

a felperes alább jegyzett jogi képviselőjeként eljárva, a törvényes határidőn belül az alábbi

hiánypótlást

terjesztem elő.

1./ Csatolom az AB ügyrendje szerinti, szabályszerű, az indítványozótól az Alkotmánybíróság eljárásra vonatkozó meghatalmazást.

2./ Az Alkotmányjogi panaszt további alapjogi érveléssel kiegészítve az alábbiakban egységes szerkezetben adom elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Kúria Pfv.III.21.272/2020/4.** szám alatt meghozott felülvizsgálati ítélete, valamint a **Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.21.156/2019/16.** szám alatt meghozott jogerős ítélete Alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény I cikk (1) és (3) bekezdését, a B) cikk (1) bekezdését, a C) cikk: (1) bekezdését, L) cikk (1) bekezdését 25. cikkét, valamint a Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését, a XV. cikk (1), (2), (3) és (5) bekezdését, a XXVIII. cikk (1) bekezdését és XX. cikkét.

A hivatkozott alaptörvényi rendelkezések:

I. cikk

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

Alaptörvény B) cikk (1) „Magyarország független, demokratikus jogállam.”

Alaptörvény C) cikk: (1) A magyar állam működése a hatalom megosztásának elvén alapszik.

Alaptörvény L) cikk (1) „Magyarország védi a házasság intézményét mint férfi és nő között, önkéntes elhatározás alapján létrejött életközösséget, valamint a családot mint a nemzet fennmaradásának alapját. A családi kapcsolat alapja a házasság, illetve a szülő-gyermek viszony.”

Alaptörvény 25. cikk

(1) A bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el. A legfőbb bírósági szerv a Kúria.

(2) A bíróság dönt büntetőügyben, magánjogi jogvitában, a közigazgatási határozatok törvényességéről, az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközéséről és megsemmisítéséről, a helyi önkormányzat törvényen alapuló jogalkotási kötelezettsége elmulasztásának megállapításáról és törvényben meghatározott egyéb ügyben.

Alaptörvény VI. cikk (1) „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jóhírnevét tiszteletben tartsák.”

Alaptörvény XV. cikk

(1) „A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármilyen megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

Alaptörvény XX. cikk “Mindenkinek joga van a testi lelki egészséghez.”

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

I. ELJÁRÁSJOGI NYILATKOZATOK

I./ A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság ítéletét a panaszos jogi képviselőjeként polgári peres eljárásra vonatkozó elektronikus kapcsolattartás rendelkezéseinek megfelelően, elektronikus úton 2021. 08. 17. napján vettem kézhez, így az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napon belül – hivatkozással az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 28. § (1) bekezdésére, valamint a 71. § (4a) bekezdésére tekintettel – kerül elektronikus úton

megküldésre jelen alkotmányjogi panasz, mégpedig az Abtv. 53. § (2) bekezdése alapján az ügyben első fokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék útján.

Abtv. 30. § (1) „Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül, a 26. § (2) bekezdésében meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes jogszabály hatálybalépésétől számított száznyolcvan napon belül lehet írásban benyújtani.”

Abtv. 53. § (2) „Az (1) bekezdésétől eltérően az alkotmányjogi panasz iránti indítványt – a 26. § (2) bekezdése szerinti eset kivételével – az ügyben első fokon eljáró bíróságnál kell az Alkotmánybírósághoz címezve benyújtani.”

1001/2013. (II.27.) AB Tü. határozat 28. § (1) „A beadványt a benyújtásra nyitva álló törvényi határidőben, az egyéb határidőhöz kötött eljárási cselekményt a megtételére megjelölt határidőben kell az érkeztetésére az Abtv. alapján jogosult szervhez személyesen benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. A határidő elmulasztásának következményeit nem lehet alkalmazni, ha a beadványt legkésőbb a határidő utolsó napján hivatali időben benyújtották vagy ajánlott küldeményként postára adták. A beadvány távközlési eszköz útján történő benyújtásának nincs helye.”

1001/2013. (II.27.) AB Tü. határozat 71. § (4a) „Ha törvény az Alkotmánybíróság eljárására okot adó bírósági eljárásban az elektronikus kapcsolattartást lehetővé vagy kötelezővé teszi, az Alkotmánybírósághoz címzett alkotmányjogi panaszt e szabályok szerint lehet vagy kell benyújtani az elsőfokú bíróságon.”

II./ A Tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörét az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontjára, valamint az Abtv. 27. §-ára alapítom.

Alaptörvény 24. cikk (2) „Az Alkotmánybíróság (...)

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját”.

Abtv. 27. § „Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

III./ Tájékoztatom a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

IV./ Jelen ügyben az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait az ügy érdemében hozott döntések sértik. Kijelentem, hogy az indítványozó a jogorvoslati jogát a panaszt tárgyát képező határozatokkal szemben kimerítette.

2./ TÉNYÁLLÁS

2.1. A panaszos, mint felperes és volt házastársa, [REDACTED] között a Budai Központi Kerületi Bíróság (a továbbiakban: BKKB) előtt 1.P.XXII.30.357/2016. számon házasság felbontása és

járáselei iránt indult perben (a továbbiakban: bontóper) a bíróság 2016. július 6-án meghozott 23. sorszámú végzésével ideiglenes intézkedésként a házastársak közös gyermekének tartózkodási helyét a per jogerős befejezéséig az anya mindenkor tartózkodási helyén jelölte ki. A felperes és a gyermek közötti folyamatos kapcsolattartást akként szabályozta, hogy a felperes minden páros héten pénteken a bölcsődei/óvodai foglalkozás végétől, annak hiányában 16 órától hétfő reggel a bölcsődei/óvodai foglalkozás kezdetéig, annak hiányában reggel 9 óráig, továbbá minden héten szerdán a bölcsődei/óvodai foglalkozás végétől, annak hiányában 16 órától másnap (csütörtök) reggel a bölcsődei/óvodai foglalkozás kezdetéig, annak hiányában reggel 9 óráig jogosult kapcsolatot tartani. Szabályozta a gyermek átadásának és átvételének helyét, valamint az elmaradt kapcsolattartás pótlását.

2.2. A panaszos 2017. május 31-én az időszakos kapcsolattartás szabályozása érdekében ideiglenesintézkedés iránti kérelmet terjesztett elő. A BKKB 2017. június 6-án kelt végzésével tájékoztatta, hogy a kérelmét az anyának észrevételei megtétele végett megküldte. Az anya a felperesi kérelem elutasítását kérte. A bíróság 96. sorszámú végzésével felhívta a felperest, hogy 3 napon belül nyilatkozzon, a nyári kapcsolattartásra vonatkozó kérelmét fenntartja-e, s ha igen, azt milyen azonnali intézkedést igénylő helyzet indokolja. A felperes 2017. július 5-én kelt beadványában tett nyilatkozatot.

2.3. A BKKB 2017. július 12-én meghozott 102. számú végzésével felhívta a felperest, hogy 8 órán belül „jelentse be a bíróságnak (e-mailen, vagy fax útján), hogy a felperes a gyermekkel hol tartózkodik, miután az anya bejelentette a bíróságon, hogy a gyermeket nem kapta vissza az apától, akit telefonon sem tud elérni”. Felhívta a felperes figyelmét arra, hogy amíg nem határoz az ideiglenes intézkedés iránti kérelemről, addig a 23. számú végzés szerinti folyamatos kapcsolattartási rend irányadó.

2.4. A 2017. július 13-i 105. sorszámú végzésével a BKKB a korábbi ideiglenes intézkedést hivatalból megváltoztatta. Emellett kötelezte a felperesi apát, hogy 2017. július 14-én a rendőrségnek a gyermeket azonnali hatállyal adja át. Felhívta a rendőrséget, hogy a gyermeket ezt követően az alperesi anyának adja vissza haladéktalanul. A felperesnek az időszakos kapcsolattartásra vonatkozó ideiglenes intézkedés iránti kérelmét, valamint az alperesnek a kapcsolattartás felfüggesztésére vonatkozó kérelmét elutasította. Arról is rendelkezett, hogy határozatát Fót Város Egyesített Szociális és Egészségügyi Intézmény Család- és Gyermekjóléti Szolgálatának megküldi.

2.5. A BKKB 106. szám alatt, a 105. számú végzés egyidejű megküldésével megkereste a BRFK XXII. Kerületi Rendőrkapitányságot annak érdekében, hogy működjenek közre a gyermek végzés szerinti átadásában, majd jelezenek vissza a történetekről.

A felperes a végzéssel szembeni észrevételeit a 2017. július 14-én kelt beadványában terjesztette elő.

2.6. A rendőrkapitányság telefonon jelzett vissza a BKKB-nak (108. számú hivatalos feljegyzés), hogy a felperesi apánál nem lették fel a gyermeket, és az apa nem volt hajlandó elárulni a hollétét. Az anya feljelentése alapján az apával szemben kiskorú gyermek elhelyezésének jogellenes megváltoztatása iránt büntetőeljárás indult, a felperest 2017. július 18-án gyanúsítottként kihallgatták. A Budapesti XI. és XXII. Kerületi Ügyészség 2017. augusztus 3-án meghozott B.XXII.3969/2017/1. számú határozatával a felperes gyanúsítással szembeni panaszának helyt adott, a kifogásolt intézkedést hatályon kívül helyezte, és megállapította, hogy a felperes gyanúsított eljárásjogi helyzete megszűnt.

2.7. A BKKB a 2017. szeptember 7-én kelt 143. számú végzésével ideiglenes intézkedésként feljogosította az anyát a gyermekkel kapcsolatos szülői felügyelet gyakorlására, és kötelezte a felperest a gyermeknek a végzésben meghatározott időpontig való átadására.

2.8. A Fővárosi Törvényszék a 2017. december 7-én kelt 50.Pkf.636.251/2017/12. számú végzésével a BKKB 105. és (helyesen)143. számú végzéseit helybenhagyta.

A BKKB a 2018. január 23-án meghozott 207. sorszámú ítéletével a házastársak házasságát felbontotta, az anyát jogosította fel a közös gyermek feletti szülői felügyelet gyakorlására, valamint szabályozta a felperes és a gyermek közötti kapcsolattartást. Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes fellebbezést terjesztett elő, melyet a Fővárosi Törvényszék másodfokúeljáráásban elbírált.

2.9. A Budapest Környéki Törvényszék, mint elsőfokú bíróság – a Fővárosi ítélőtáblahatályon kívül helyező végzése folytán megismételt eljárás keretében 10.P.20.262/2019/3. szám alatti ítéletével a felperes keresetének helyt adott

2.10. A Fővárosi Ítélőtábla a 17.Pf.21.156/2019/6. szám alatt meghozott ítéletében a Budapest Környéki Törvényszék 10.P.0.262/2019/3. szám alatt meghozott ítéletét részben megváltoztatta és a felperes keresetét teljes körűen elutasította.

2.11. A Kúria Pfv.III.21.272/2020/4. szám alatt meghozott ítéletével a jogerős ítéletet atályában fenntartotta.

3./ ALAPJOGI ÉRVELÉS

Előadom, hogy a **Fővárosi Ítélőtábla** támadott ítéletében alapvetően téves jogi álláspontra **helyezkedett**, amikor megállapította, hogy az alperes a keresetben részletezett – és egyebekben súlyosan személyiségi jogot sértő – magatartásaival nem sértette meg a felperes családhoz és lelki egészségéhez fűződő jogát, melynek okán a felperesi keresetet megalapozatlannak minősítette.

Megállapítható, hogy **támadott ítélete az alább részletezettek szerint és okán súlyos anyagi Alaptörvényt érintő jogszabálysértésen alapul.**

1.a./ Elsődlegesen előadom, hogy jogilag teljes mértékben téves azon bírói álláspont, miszerint bár a gyermek és a szülő közötti kapcsolattartás jogosítványa kiemelkedő fontosságú alkotmányos alapjog, nem minősül közvetlenül személyiségi jognak, és megsértése esetén a személyiségi jogi jogkövetkezmények nem alkalmazhatóak.

Jelen esetben megállapítható, hogy a másodfokú bíróság jogilag alapjaiban tévesen értelmezte az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése, valamint az L) cikk (1) bekezdése által, illetve a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1) bekezdése által deklarált családhoz fűződő személyiségi jogot.

Egyértelműen megállapítható továbbá az is, hogy jelen perbeli esetben a másodfokú bíróság téves jogszabályértelmezésével önkényesen és indokolatlanul szűkítette az Alaptörvény és a Ptk. által védelmezni rendelt családi élethez, valamint a kapcsolattartáshoz fűződő személyiségi jogokat.

A hivatkozott jogszabályi rendelkezések kimondják, hogy:

Alaptörvény VI. cikk (1) „*Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jóhírnevét tiszteletben tartsák.*”

Alaptörvény L) cikk (1) „*Magyarország védi a házasság intézményét mint férfi és nő között, önkéntes elhatározás alapján létrejött életközösséget, valamint a családot mint a nemzet fennmaradásának alapját. A családi kapcsolat alapja a házasság, illetve a szülő-gyermek viszony.*”

Ptk. 2:42. § (1) „*Mindenkinek joga van ahhoz, hogy törvény és mások jogainak korlátai között személyiségét, így különösen a magán- és családi élet, az otthon, a másokkal való – bármilyen módon, illetve eszközzel történő – kapcsolattartás és jóhírnév tiszteletben tartásához való jogát szabadon érvényesíthesse, és hogy abban őt senki ne gátolja.*

(2) *Az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok e törvény védelme alatt állnak.*”

Az idézett jogszabályi rendelkezések alapján megállapítható, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy személyiségét, emberi méltóságát és ezen keresztül a családi életét, valamint kapcsolattartását – így a családi kapcsolat alapját képező szülő-és gyermek viszonyt is - tiszteletben tartsák, ezen jogait minden ember szabadon érvényesíthesse és hogy ezen jogok gyakorlásában – a törvények, és mások jogainak korlátai között – senki se gátolja. Ezen jogokat pedig a hivatkozott törvényi rendelkezések, mint az emberi méltóságból fakadó személyiségi jogokat rendelik védelmezni.

A hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján megállapítható – illetve a következetes ítélkezési gyakorlat is egyértelmű e körben -, hogy **a családhoz való jog – és ezen keresztül a szülő és gyermek közötti kapcsolattartáshoz való jog – közvetlenül az ember személyiségéből fakad, az emberi individuumhoz legszorosabban kapcsolódó jogok egyike.** A személyiség lényegi részét képezi ugyanis az, hogy a szülő gyermekével milyen kapcsolatot tud kialakítani és fenntartani. Minden embernek nemcsak ahhoz van joga ugyanis, hogy teljes családban éljen, hanem hogy a családi élete keretében a gyermekével megfelelő kapcsolatot tarthasson fenn.

Mindezek alapján kijelenthető, hogy **a különélő szülő és a gyermeke közötti kapcsolattartási jog, mint védendő érték az ember személyiségéből fakad és ekként a személyiség megnyilvánulásaként értékelendő.** Mindezekből következően – különös figyelemmel a hivatkozott és beidézett jogszabályi rendelkezésekre is tekintettel – **egyértelműen megállapítható, hogy függetlenül attól, hogy a kapcsolattartás szabályozására és annak végrehajtására a családjogi intézmények szolgálnak, a családhoz való jog, mint az Alaptörvény, illetve a Ptk. által is védelmezni rendelt és külön nevesített személyiségi jog, magában foglalja a szülő-gyermek közötti kapcsolattartási jogot, amely ekként beilleszthető a személyiségi jogok széles körébe.**

A fentiekre tekintettel egyértelműen kijelenthető, hogy **súlyosan jogszabálysértő a másodfokú bíróság azon álláspontja, miszerint a szülő és gyermek közötti kapcsolattartási jog nem minősül közvetlenül személyiségi jognak, melynek okán e körben személyiségi jogi következmények sem alkalmazhatóak.**

A személyiségi jogok védelme általános jellegű. A Ptk. általában védi a személyiség bármely megnyilvánulását, azokat is, amelyeket a törvény nevesítetten nem szabályoz.

A Ptk. a személyiségi jogot az emberi méltósággal kapcsolja össze. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi törvény módosításáról szóló 2016. évi LXXVII. törvény 1. §-a rendelkezett a személyiségi jogok általános védelmének kiegészítéséről, ugyanis az általános személyiségi jogvédelmet kibővítette a magán-és családi élet, az ember otthona, kapcsolattartása és jóhírnevének tiszteletben tartásának kötelezettségével is. Ennek eredményeképpen a családi élethez, és a másokkal – így a családtagokkal – való kapcsolattartáshoz való jog jelenleg a Ptk. által is védett személyiségi joggá vált, hiszen a törvény azokat kifejezetten is nevesítette, deklarálta.

Mindezek alapján megállapítható, hogy súlyosan sérti a Ptk. 2:42. § (1) bekezdését – mely egyértelműen rögzíti, hogy mindenkinek joga van a családi élethez, illetve a kapcsolattartáshoz való jogának gyakorlásához, ekként egyértelműen kifejezi a jogalkotó azon szándékot, hogy mind a családhoz, mind a kapcsolattartáshoz való jogot az alapjog védelmén túl, a polgári személyiségi jog szankció rendszerrel is védelmezze – azon másodfokú bírósági megállapítás, miszerint a szülő és gyermek közötti kapcsolattartás egy alkotmányos alapjog csupán, ami nem minősül közvetlenül személyiségi jognak.

1.b./ Előadom, hogy a másodfokú bíróság ott is téves jogi álláspontra helyezkedett, amikor jelen perbeli esetre tekintettel rögzítette, hogy „a gyermek és a szülő kapcsolattartásához való jogának személyiségi jogként való elfogadása a jogrendszer szükségtelen megkettőződéséhez vezetne. A kapcsolattartás alapvetően családjogi kérdés, nem megfelelő végrehajtása esetén a szankciók alkalmazása is alapvetően a gyámhatóságra tartozik, és a családi viták rendezésének nem megfelelő eszköze a személyiségi jogok érvényesítése.”

Az idézett ítéleti indoklásra tekintettel megállapítható, hogy jelen esetben a bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, hogy jelen per alperese nem a felperes gyermekének másik szülője, ekként jelen esetben nem abban a kérdésben kell állást foglalnia, hogy egy gyermeket nevelő szülő kapcsolattartást akadályozó jogsértő magatartása sértheti-e a másik, külön élő szülő személyiségi jogát, hanem hogy jelen esetben az alperes azzal, hogy a felügyelete alá tartozó Budai Központi Kerületi Bíróság

- bár soron kívül, akár hivatalból is kötelessége lenne az apa és a gyermekek közötti kapcsolattartás teljes körű (így időszakos kapcsolattartásra is kiterjedően való) szabályozása, az eljáró bíró a felperesi kérelem és annak ellenére, hogy a peres felek között nem volt vitás, hogy a felperest időszakos kapcsolattartás illeti meg, nem hozott döntést,
- döntését csak azt követően hozta meg, hogy a felperes a jogszabályoknak megfelelően – és a peres felek egyezsége szerint - élt kapcsolattartási jogával, amelyet az eljáró bíró a felperes terhére értékelt,
- majd ezt követően az eljáró bíró minden jogszabályi feltétel nélkül a felperes kapcsolattartási jogát oly szinten korlátozta döntésével, hogy az már a kapcsolattartás megvonásaként is értelmezhető, majd emellett
- az eljáró bíró a rendőrséget több alkalommal is megkereste és felhívta arra, hogy működjön közre abban, hogy a felperesi apa a gyermeket a végzés felhívásának megfelelően haladéktalanul átadja a gyermeket és a gyermek az anyához kerüljön, melynek okán a rendőrség törvénytelenül begyanúsította a felperest és a gyermek ellen a jogszabályi rendelkezésekkel ellentétesen körözést rendelt el

ezen jogsértő magatartásai alkalmasak voltak-e arra, hogy a felperes személyiségi jogainak – így különösen a családi élethez, valamint lelki egészséghez fűződő személyiségi jogainak - sérelmét kimerítsék.

A Kúria több eseti döntésében is hangsúlyozta már, hogy a személyiségi jogi per nem szolgálhat bármely más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére. Több eseti döntéseikben is kiemelték már, hogy „*a kapcsolattartás szabályozására alapvetően a családjogi intézmények szolgálnak, családjogi ügyben eljáró bíróságok döntenek, illetve a gyámhatóság gondoskodik a végrehajtásról.*” (Kúria Pfv.21.773/2017/8. szám alatt meghozott eseti döntése)

E körben a támadott ítélet is rögzíti, hogy: „*A kapcsolattartás alapvetően családjogi kérdés, nem megfelelő végrehajtása esetén a szankciók alkalmazása is alapvetően a gyámhatóságra tartozik, és a családi viták rendezésének nem megfelelő eszköze a személyiségi jogok érvényesítése.*”

Kiemelem, hogy a másodfokú bíróság által a támadott ítéletben hivatkozott eseti döntések, valamint a fentebb megjelölt, a Tisztelt Kúria korábbi döntése is mind olyan esetben született, amikor a személyiségi jogi pert a külön élő szülő, mint felperes a gyermekével együtt élő másik szülő, mint alperes ellen indította, keresetében azt állítva, hogy a gyermekkel együtt élő szülő azon magtartása, miszerint a gyermeket folyamatosan elidegeníti, a megállapított kapcsolattartásokat önkényesen és jogszabály ellenesen ellehetetleníti, azokat kellő indok nélkül megakadályozza, személyiségi jogait – így családhoz, avagy a kapcsolattartáshoz való személyiségi jogát – megsértette.

Előadom, hogy jogilag helyes a Tisztelt Kúria több eseti döntésében is kifejtett azon álláspontja, miszerint ha és amennyiben valamely szülő a kapcsolattartás tekintetében hozott akár jogerős, vagy jogerőre emelkedésre tekintet nélkül végrehajtható bírósági vagy hatósági határozatban rögzített rendelkezéseket a kapcsolattartás tekintetében nem hajtja végre, úgy családjogi jogintézmények és családjogi jogkövetkezmények alkalmazására kerülhet sor, ugyanis a családjogi jogkövetkezmények érvényesítése – így adott esetben például egy kapcsolattartás végrehajtása iránti eljárás megindítása – nélkül, pusztán egy személyiségi jogi per megindítása adott esetben a másodfokú bíróság által is hivatkozottan az eljárások megkettőződéséhez vezethetne - ugyanis a Ptk. 2:51. § (1) bekezdése szerinti jogsértés abbahagyására való kötelezés adott esetben a családjogi viszonyba történő beavatkozást is jelenthetné a polgári bíróság részéről, amely bizonyos esetekben szembe kerülhetné a családjogi jogkövetkezményekkel, illetve a végrehajtásra irányuló gyámhatósági intézkedésekkel, amely bizonyos feltételek esetén ellenmondásokhoz is vezethetne.

Hangsúlyozom azonban, hogy **jelen esetben az eljárás megkettőződése fogalmilag kizárt.**

(E körben azonban ki kell emelni, hogy **magyar jogrendszer számára nem ismeretlen a kettős jogvédelem, jogrendszerünk ismeri és alkalmazza is rendszeresen a többes jogvédelmet**, teszi ezt ráadásul oly módon, hogy a jogszabályok nem zárják ki, hogy adott esetben egy kérdés két különböző jogterület jogszabályi rendelkezései alapján is jogerősen elbírálásra kerülhessen.

A Polgári Törvénykönyv a személyiségi jogon keresztül védelmezi az emberi méltóságot, a becsülethez és a jóhírnévhez való jogot is (Ptk. 2:45. § (1)-(2) bekezdés), ezek megsértése esetére a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésében előírt személyiségi jogvédelmi eszközök vehetők igénybe, míg a Büntető Törvénykönyv a rágalmozás (Btk. 226. §) valamint a becsületsértés

(Btk. 227. §) törvényi tényállásai a büntetőjogi szankció rendszeren keresztül szintén az emberi méltóság, az ember jóhírnevének, társadalmi megbecsülésének védelmét teremtik meg.

Mindezek okán megállapítható, hogy a kettős vagy akár többes jogvédelmet jogrendszerünk ismeri, és a hatályos jogszabályok nem zárják ki, hogy amennyiben valamely személy egy adott esetben az egyik jogterület által előírt szankciórendszer alkalmazását érvényesíti, úgy adott esetben egy másik jogterület által szintén az adott törvényi tényállásra vonatkozó más szankciók is alkalmazásra kerülhessenek egymás mellett.)

1.c./ Kiemelem továbbá, hogy nem foghat helyt jelen esetben azon bírósági álláspont sem, miszerint figyelemmel arra, hogy a kapcsolattartás alapvetően családjogi kérdés, e körben szankciók alkalmazása is alapvetően a gyámhatóságra tartozik, ekként jelen esetben nem megfelelő eszköz a személyiségi jogi igény érvényesítése.

A másodfokú bíróság a jogszabályok téves értelmezése okán a családjog, valamint a személyiségi jog egymáshoz való viszonyát is alapjaiban is tévesen értelmezi jelen esetben.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a személyiségi jogi polgári szabályok helyett, jelen esetben a családjogi rendelkezések nyújthatnak védelmet.

E körben elsődlegesen kiemelem, hogy a kapcsolattartás szabályozására, valamint a kapcsolattartási szabályok végrehajtására valóban a családjogi intézmények szolgálnak, családjogi ügyben valóban az eljáró bíróságok vagy hatóságok döntenek, a kapcsolattartások végrehajtásáról pedig a gyámhatóságok gondoskodnak. Ugyanakkor egyértelműen megállapítható, hogy **jelen esetben nem családjogi (hiszen jelen per tárgya nem a kapcsolattartás végrehajtása, avagy kapcsolattartásról rendelkező döntés be nem tartása), hanem személyiségi jogi kérdés merült fel, nevezetesen, hogy egy családjogi perben eljáró bíróság jogsértő magatartásával a külön élő szülő, jelen per felperesének személyiségi jogait súlyosan megsértette-e vagy sem.** Mindezek okán megállapítható, hogy jelen esetben nem a családjog területéhez tartozó jogvita áll fenn, hanem a felperes a bíróság által megvalósított jogsértés okán terjesztett elő személyiségi jogi keresetet, és ez még akkor sem minősülhet családjogi jogvitának, ha a felperesi jogvédelem iránti igényérvényesítés adott esetben valóban egy apa családi életéhez fűződő személyiségi jogának megsértéséből fakad.

Megállapítható, hogy ha és amennyiben helyes lenne a Fővárosi Ítéltábla támadott ítéletében foglalt álláspontja – nevezetesen, hogy jelen esetben a családjog nyújthat csak védelmet a személyiségi joggal ellentétben – úgy az a jogalkotó szándékával teljes mértékben ellentétben (figyelemmel a 2016. évi LXXVII. törvény 1. §-ra) **ahhoz vezetne, hogy a magánszemély igényérvényesítési joga egy családjog által is részletesen szabályozott élethelyzetben történő súlyos személyiségi jogsértés esetén teljeskörűen megszűnne, ekként a Ptk. 2:42. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezést teljes mértékben kiüresedne, hiszen súlyos személyiségi jogsértés esetén sem lehetne személyiségi jogi igényt érvényesíteni adott esetben egy bíróság avagy hatósággal szemben.**

Előadom továbbá, hogy a családjogi és a személyiségi jogi rendelkezések is eltérő célokat szolgálnak. Mindezek okán megállapítható, hogy **a családjogi rendelkezések nem alkalmasak arra, hogy egy személyiségi jogsérelemre reparációt nyújtsanak.** Egy családjogi ítélet legfeljebb azt állapíthatja meg, hogy egy adott – legfőképpen szülői - magatartás jogsértő volt, a jogsérelem kiküszöbölésére azonban nem alkalmas.

Ezzel szemben a Ptk. 2:51. §-ában foglalt rendelkezések, mint plusz jogvédelmi eszközök teljes körű reparációra képesek egy súlyos jogsértés esetén is.

A Ptk. 2:51. § (1) bekezdése alapján ugyanis, az „*akit személyiségi jogában megsértenek, a jogsértés ténye alapján – az elévülése időn belül – azt eset körülményeihez képest követelheti*

- a) jogsértés megtörténtének bírósági megállapítását;*
- b) a jogsértés abbahagyását és a jogsértő eltiltását a további jogsértéstől;*
- c) azt, hogy a jogsértő adjon megfelelő elégtételt, és ennek biztosítson saját költségén megfelelő nyilvánosságot;*
- d) a sérelmes helyzet megszüntetését, a jogsértést megelőző állapot helyreállítását és a jogsértéssel előállított dolog megsemmisítését vagy jogsértő mivoltától megfosztását;*
- e) azt, hogy a jogsértő vagy jogutódja a jogsértéssel elért vagyoni előnyt engedje át javára a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint.”*

A fentiekén túl a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése kimondja továbbá, hogy személyiségi jogsértés esetén sérelemdíj is követelhető.

Az idézetek alapján megállapítható, hogy jelen esetben **a családjogi jogszabályok a felperes jogainak védelmére nem alkalmasak, melynek okán a súlyos jogsértésre is tekintettel csak a személyiségi jogi jogvédelmi eszközök képesek a szükséges reparációra.**

Megállapítható továbbá, hogy a személyiségi jog szankciórendszere nélkül – pusztán a családjogi rendelkezések alkalmazásával – a súlyosan jogsértő magatartások – mint jelen esetben a keresetben sérelmezett bírói magatartások – szankciók nélkül maradnának, lehetőséget teremtve az önkényes hatósági és bírósági jogalkalmazásra, mely egyértelműen nem lehetett és nem volt a jogalkotók szándéka. Annak érdekében ugyanis, hogy a súlyos jogsértések esetében a kellő visszatartó erő adott legyen, biztosítva ezzel a tisztességes, pártatlan eljárás alapvető követelményeit, szükségesek a Polgári Törvénykönyv személyiségi jogi rendelkezéseinek alkalmazása is.

Szintén megállapítható továbbá, hogy a családjogi rendelkezések nem tudnak teljeskörű jogvédelmet kifejtteni egy eljáró bíróság és egy magánszemély viszonya tekintetében – e körben a súlyos jogsértések megakadályozása, illetve azok szankcionálása érdekében a személyiségi jogok rendelkezéseinek és szankciórendszerének alkalmazása elengedhetetlen. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 270. § (3) bekezdés c) pontja ugyanis kizárja például a felülvizsgálati kérelem, ekként a Tisztelt Kúriához való fordulás jogát – még súlyos jogszabálysértés esetén is – ha és amennyiben az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság egy szülői felügyelet gyakorlásának rendezése iránti perben helyben hagyja.

Kiemelem továbbá, hogy a személyiségi jogi plusz jogvédelmi eszközök alkalmazása azért sem eredményezhetik az eljárások megkettőződését egy jelen perhez hasonló esetben, hiszen egy személyiségi jogi perben született jogerős ítélet a már korábban meghozott és jogerőssé vált családjogi döntésre semmilyen kihatással nincs, az a családjogi bíróság döntését megváltoztatni nem képes utólag semmilyen módon sem képes.

Kétségtelen, hogy az alapvető szülői és gyermeki jogokat elsődlegesen ténylegesen a családjog eszközeivel kell érvényesíteni és ez vonatkozik arra az időszakra is, amikor a szülői felügyelet gyakorlásának rendezése iránt peres eljárás van folyamatban, hiszen ebben az esetben a családjogi jogszabályi rendelkezések alapján ideiglenes intézkedés iránti kérelem

előterjesztésére – mint ahogy tette azt az alapperben jelen per felperese is -, valamint a kapcsolattartás ideiglenes intézkedés keretében történő szabályozására van lehetőség. Jelen esetben egyértelműen megállapítható azonban, hogy jelen peres eljárás tárgyát nem a két szülő közötti családjogi vita, avagy az egyik szülő által tanúsított jogsértő magatartás képezte, ekként az eljáró bíróságnak nem családjogi kérdések tekintetében kellett állást foglalnia, hanem az alperes felügyelete alá tartozó bíróság súlyosan jogszabálysértő és ekként a felperes személyiségi joga ellen intézett magatartását kellett volna vizsgálata tárgyává tennie.

A következőket bírói gyakorlat szerint ugyanis amennyiben egy bíróság vagy hatóság súlyosan jogszabálysértő magatartást tanúsít, az megvalósíthat személyiségi jogsértést is. Ahhoz ugyanis, hogy a családjogi rendelkezések megfelelően tudjanak érvényesülni, mind a hatáskörrel rendelkező hatóságok, mind pedig az eljáró bíróságok aktív közreműködésére van szükség ahhoz, hogy a szülő és a gyermek kölcsönös érzelmi kötődése fennmaradjon, azaz a hatóságoknak és a bíróságoknak valódi erőfeszítéseket kell tenniük a családjogi szabályok érvényesítése érdekében.

Mindezek okán megállapítható, hogy a másodfokú bíróságnak azt kellett volna vizsgálnia, hogy az alperes felügyelete alá tartozó bíróság ténylegesen minden szükséges és hatékony intézkedést megtett-e, az eljáró bíró által tanúsított jogsértő magatartások alkalmasak voltak-e a felperes személyiségi jogainak megsértésére, hiszen amennyiben ezen kötelezettség elmulasztásra került, avagy személyiségi jogsértő magatartás történt, úgy az az **Emberi Jogok Európai Egyezménye 8. cikkében, valamint az Alaptörvény és a Polgári Törvénykönyv fentebb idézett rendelkezései által biztosított családi élet tiszteletben tartásához fűződő személyiségi jog megsértéséhez vezethet.**

Emberi Jogok Európai Egyezménye 8. cikk

1. *„Mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák.*
2. *E jog gyakorlásába hatóság csak a törvényben meghatározott, olyan esetekben avatkozhat be, amikor az egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a közbiztonság vagy az ország gazdasági jóléte érdekében, zavargás vagy bűncselekmény megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, avagy mások jogainak és szabadságainak védelme érdekében szükséges.”*

Ismételten hivatkozni kívánok e körben az EJEB a Németh Zoltán kontra Magyarország ügyben (29.436/05. számú ügy) meghozott döntésre, mely rögzíti, hogy

„A Bíróság emlékeztet arra, hogy a 8. cikk alapvető célja az, hogy megvédje az egyént a hatósági szervek önkényes beavatkozásától.

A családi élet hatékony „tiszteletben tartása” azonban magában rejthet tevőleges kötelezettségeket is. E kötelezettségek magukban foglalhatják olyan intézkedések elfogadását, amelyek biztosítják a családi élet tiszteletben tartását még az egyének közötti kapcsolatok körén belül is, ideértve mind a szabályozási keretek kialakítását, mind a konkrét lépések végrehajtását. (...) A Bíróság észrevételezte, hogy bár a nemzeti hatóságok kötelesek minden tőlük telhetőt megtenni annak érdekében, hogy megkönnyítsék az ilyen együttműködést, de a kényszerítés alkalmazásának kötelezettsége e körben korlátozott kell, hogy legyen, mivel minden érdekelt érdekeit, jogait és szabadságait figyelembe kell venni, különösen a gyermek legjobb érdekét, és az Egyezmény 8. cikke alapján őt megillető jogokat. (...) Ennek megfelelően a Bíróság megállapította, hogy az illetékes hatóságok mérlegelési jogköre ellenére a kérelmező kapcsolattartási joga érvényesítésének elmaradása az Egyezmény 8. cikkében biztosított

családi élet tiszteletben tartásához való jog megsértésének minősül, és a kérelmező javára 20.000,- Euró nemvagyonai kártérítést ítélet meg.”

1.d./ Előadom továbbá, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a kereseti kérelemhez való kötöttség nem jelent jogcímhez való kötöttséget, melynek okán a bíróság a kereseti kérelemhez kötöttség elvének megsértése nélkül marasztalhatja a keresettől eltérő jogcím alapján az alperest. Mindezek okán megállapítható, hogy ha és amennyiben a felperes a személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt indított **perben tévesen, avagy nem megfelelően jelöli meg, hogy az alperes mely személyiségi jogát sértette meg, a bíróság a keresetet nem utasíthatja el és a kereseti kérelemhez való kötöttség rendelkezést nem sérti, akkor, amikor más személyiségi jog sérelmét megállapíthatja.**

Az EBH 2004. évi számában 1143. sorszám alatt közzétett elvi határozat kimondja, hogy „*a keresethez való kötöttség nem jelent jogcímhez kötöttséget.*”

Szintúgy ekként rendelkezik a 2009.1.31. számú bírósági határozat kimondja, hogy „*A kereseti kérelemhez való kötöttség nem jelent jogcímhez kötöttséget. A bíróság ezért a jogszabályok megsértése nélkül marasztalhatja a keresettől eltérő jogcím alapján az alperest, ha a tényállás teljes körű felderítése megtörtént.*”

Az idézetek alapján megállapítható, hogy **ha és amennyiben – feltéve de el nem fogadva – helyes azon bírósági álláspont, mely szerint a kapcsolattartáshoz való személyiségi jog nem foglalja magában a szülő-gyermek közötti kapcsolattartás jogát is, illetve az a családhoz való személyiségi jogként sem értelmezhető, úgy megállapítható, hogy figyelemmel azon tényre, hogy az alperes súlyosan jogsértő magatartást tanúsított, mely alkalmas volt arra, hogy a felperes személyiségi jogait alapjaiban megsértse, - a már keresetben és a perben többször is előadott, illetve a fentebb részletezett tények okán - a másodfokú bíróság a keresetet nem utasíthatta volna el, hanem jelen esetben a tisztességes eljáráshoz fűződő jog sérelmen keresztül megvalósuló emberi méltóság megsértését kellett volna megállapítani.**

A Ptk. 2:42. § (2) bekezdése egyértelműen kimondja, hogy: “*Az emberi méltóság és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok e törvény védelme alatt állnak.*”

Az Alkotmánybíróság az **emberi méltósághoz való jogot anyajogként és általános személyiségi jogként határozta meg, ami egyfelől azt is jelenti, hogy olyan szubszidiárius alapjog, amelyet a bíróságok minden esetben felhívhatnak az egyén autonómiájának védelmére, ha és amennyiben az adott tényállásra a konkrét, nevesített alapjogok egyikét sem találják alkalmazhatónak.**

Mindezek okán megállapítható, hogy ha és amennyiben - feltéve de el nem fogadva – helyes azon másodfokú bírósági álláspont, miszerint jelen esetben a felperes családhoz, és kapcsolattartáshoz való személyiségi joga nem sérülhetett, egyértelműen megállapítható, hogy az alperes felügyelete alá tartozó bíróság súlyosan jogsértő magatartásokat tanúsított, melyekkel a felperes személyiségi jogát rendkívül súlyosan megsértette, ekként jelen esetben az emberi méltósághoz való jog, mint anyajog sérelme egyértelműen megállapítható lenne.

A fentieken túl kiemelem továbbá, hogy jogilag tévesek a támadott ítéletben rögzített másodfokú bírósági álláspontok, melyek szerint

- „téves a felperes azon perbeli érvelése is, hogy a bontóperben eljáró bíróság köteles hivatalból is a szülők és a gyermek közötti (a személyes találkozással járó és anélküli, illetve a folyamatos és időszakos) kapcsolattartás valamennyi formájára kiterjedő, teljeskörű szabályozásra.”
- „a felperest a gyermekével való időszakos kapcsolattartás joga nem az elképzelései szerinti mértékben, korlátlanul illet meg. Kapcsolattartási jogosultságát kizárólag a BKKB jogerős és végrehajtható 3. számú végzésében írt gyakorisággal és időtartamban gyakorolhatta. (...) Mindaddig azonban, amíg a bíróság a kérdésben újabb döntést nem hozott, a felperest kizárólag a 23. sorszámú végzésben írtak szerint illette jogosultság, és attól jogszerűen nem térhetett el.”

Ezen másodfokú bírósági álláspontok ugyanis ellentétesek a Ptk. 4:2. § (1) bekezdésében, 4:4. §-ában, 4:165. § (1)-(2) bekezdéseiben, a 4:182. § (1)-(2) bekezdéseiben, valamint a 4:181. § (1)-(3) bekezdéseiben foglalt rendelkezésekkel

- „a BKKB. a 105. sorszámú végzését is a felperesi nyilatkozat bevétele nélkül hozta meg. Mindennek azonban a perbeli jogvita szempontjából nem volt jelentősége.”

E körben kiemelem, hogy a másodfokú bírósági állásponttal ellentétesen igenis rendkívüli jelentőséggel bír az, hogy a felperesi nyilatkozat bevétele nélkül döntött az alperes felügyelete alatt álló bíróság, mely magatartásával indokolatlanul elzárta jelen per felperesét attól, hogy saját jognyilatkozatait megtegye és oly módon szankcionálta ezen felperesi magatartást is, hogy a felperes kapcsolattartási jogát szinte teljes mértékben megvonta.

A fentebb részletezettek alapján megállapítható, hogy a támadott ítélet súlyosan sérti az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdését, az L) cikk (1) bekezdését, valamint a Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdését, hiszen annak ellenére, hogy a hivatkozott jogszabályi rendelkezések a családhoz való, valamint kapcsolattartáshoz való jogot egyértelműen mint személyiségi jogokat rendelik védelmezni, a másodfokú bíróság az alapjaiban téves jogértelmezése okán ezen jogszabályi rendelkezéseket önkényesen, a jogszabályok szövegével és rendeltetésével ellentétesen, indokolatlanul leszűkítette, melynek okán a felperes személyiségi jogait jogszabályellenőten nem védelmezte.

Az eljáró bíró fent írt eljárása sérti az

Alaptörvény XV. cikkét

- (1) „A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.
- (2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármilyen megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Ezen alapjogi sérelem egyértelműen megnyilvánul abban, miszerint a fent írtak okán a bíróság előtt felperes nem az alperessel a bíróság előtt biológiai neme okán nem egyenlő

elbírálásban részesült, mely az eljáró bírónak a tisztességes eljárást sértő eljárási cselekményeiben nyilvánult meg.

II./ Előadom továbbá, hogy súlyosan sérti az Alaptörvény XX. cikkét, valamint a Ptk. 2:43. § a) pontját is a támadott ítélet.

A hivatkozott jogszabályi rendelkezések kimondják, hogy:

Alaptörvény XX. cikk *"Mindenkinek joga van a testi lelki egészséghez."*

Ptk. 2:43. § *"A személyiségi jogok sérelmét jelenti különösen (...)*

a) az élet, a testi épség és az egészség megsértése."

A Ptk. Kommentár e körben kimondja, hogy:

„Az egészség a szervezetet alkotó részének zavartalan együttműködése, a helyes működése. (...) A bírói gyakorlat a lelki traumák okozását is a testi épség, egészség megsértésének minősíti. (...) Az egészség fogalma a lelki egészséget és épséget is magába foglalja. (Kaposvári Városi Bíróság 3.P.20.895/1995.)

Az idézett jogszabályi rendelkezések alapján megállapítható, hogy mindenkinek joga van a lelki egészséghez, így személyiségi jogok sérelmét jelenti különösen az egészség megsértése. A kialakult bírói gyakorlat a lelki károsodást is az egészség megsértésének körébe vonja, amikor kimondja, hogy a lelki traumák okozása is az egészség megsértésének minősül, ugyanis az egészség fogalma magában foglalja a lelki egészséget is.

Jelen esetben megállapítható, hogy köztudomású ténynek minősül, hogy amennyiben valakinek az általa szeretett gyermekével való kapcsolattartását indokolatlanul oly szinten korlátozzák, hogy az már a kapcsolattartás megvonásaként is értelmezhető, valamint hogy az alperes bírójától a rendőrség felé intézett többszöri felhívásai okán ártatlanul, törvénysértő módon bűncselekmény elkövetésével gyanúsítanak, törvénysértő módon gyanúsítottként hallgatnak ki, valamint a rendőrség akár naponta felkeresi lakóhelyét, az az ember lelki egészségének, lelki állapotának megromlásához vezet, mint ahogy történt ez a felperes esetében is.

E körben előadom, hogy alapjaiban téves azon másodfokú bírósági álláspont, miszerint a felperesi állásponttal ellentétbe a BKKB a felperest nem tette ki indokolatlan és jogszabálysértő módon rendőrségi eljárásnak, hiszen a Gyvt. 17. § (3) bekezdése szerint a gyermekvédelmi rendszer tagjai kötelesek egymással együttműködni és egymást kölcsönösen tájékoztatni a megtett intézkedéseikről.

III./ Jelen perben rendelkezésre álló valamennyi bizonyíték alapján megállapítható, hogy az alperes felügyelete alá tartozó bíróságnál eljáró bíró okszerűtlenül és kirívóan, a felperes személyiségi jogait súlyosan sértő módon lépte túl hatáskörét, hiszen nem pusztán a másodfokú bíróság által hivatkozott, a Gyvt. 17. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási és együttműködési kötelezettségének tett eleget, hanem azon túllépve

- a 105. szám alatti végzésében a felperest, hogy 2017. július 14. napján a rendőrségnek a gyermeket azonnali hatállyal adja át, valamint a jogszabályokkal ellentétesen felhívta a rendőrséget, hogy a gyermeket ezt követően az alperesi anyának adja vissza haladéktalanul.

- annak ellenére, hogy a felperes is beadványában felhívta az eljáró bíró figyelmét arra, hogy a kapcsolattartást szabályozó határozat végrehajtása tekintetében kizárólag a gyámhatóság rendelkezik hatáskörrel, a rendőrségnek nincs önálló hatásköre eljárni az esetleges kapcsolattartási szabályok megszegése esetén, illetve mely tényről egyebekben a II. r. alperesnek is tudomása volt, figyelemmel arra, hogy egy másik ügyben a fentiekkel ellentétes tájékoztatást adott, nevezetesen, hogy a kapcsolattartás szabályinak megszegésével kapcsolatban a kapcsolattartási szabályok végrehajtása az gyámhatósági hatáskör a II. r. alperes, mint eljáró bíró
- 2017. július 13. napján kelt (azaz a 105. sorszám alatti végzés meghozatalának napján) 106. sorszám alatt „SORON KÍVÜLI, SÜRGŐS!!!!!!” megjelöléssel megkereste a BRFK XII. Kerületi Rendőrkapitányságát a 105. sorszám alatt meghozott ideiglenes intézkedésének megküldésével és felhívta a rendőrséget, hogy „szíveskedjék közreműködni abban, hogy a felperesi apa (lakóhelye: [REDACTED]) a gyermeket a végzés felhívásának megfelelően 2017. július 14. napján a rendőröknek átadja haladéktalanul és a gyermek az anyához, [REDACTED] alpereshez [REDACTED] mielőbb visszakerüljön. Amint a gyermek átadása megtörtént, telefonon jelezzék azt a bíróság részére soron kívül.”
- 108. sorszámú hivatalos feljegyzés szerint az elsőfokú bíróság tisztviselője rövid úton tájékoztatást kért a rendőrségtől a 106. sorszámú megkereséssel kapcsolatban, majd ezt követő napon, 2017. július 18. napján az eljáró bíró telefonon megkereste a BRFK XXII. Kerületi Rendőrkapitányság bűnügyi osztályvezetőjét.

A fenti tények alapján megállapítható, hogy az eljáró bíró nem a gyermekvédelmi rendszerre, a kapcsolattartások végrehajtására vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket betartva, csupán más hatóságokkal együttműködve, a jogszabályoknak megfelelő tájékoztatási kötelezettségét teljesítette, hanem a felperes személyiségi jogát is súlyosan sértő módon a rendőrséget kifejezetten döntésének végrehajtására utasította - annak ellenére, hogy maga is tudomással volt azon tényről, hogy utasítása teljesítésére a rendőrség nem jogosult, e körben más hatóság rendelkezik hatáskörrel -, a rendőrséget több alkalommal is egymás után megkereste, melynek okán - bár a rendelkezésre álló iratok szerint az eljárás ténylegesen a gyermek édesanyja bejelentése alapján indult meg, azonban a sérelmezett bírói magatartások a bekövetkezett eseményekhez jelentősen hozzájárultak - a felperest szinte a bírósági megkeresést követően azonnal - hangsúlyozom, hogy jogszabály ellenesen - gyanúsítottként hallgatták ki és gyermeke ellen körözést adtak ki.

Az eljáró bíró azon magatartása, melynek keretében a rendőrséget utasította saját döntésének, azaz az ideiglenes intézkedést tartalmazó végzésnek a végrehajtására sérti az

Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, mely szerint „Magyarország független, demokratikus jogállam.”

Alaptörvény C) cikk: (1) A magyar állam működése a hatalom megosztásának elvén alapszik.

Alaptörvény 25. cikkét

(1) A bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el. A legfőbb bírósági szerv a Kúria.
 (2) A bíróság dönt büntetőügyben, magánjogi jogvitában, a közigazgatási határozatok törvényességéről, az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközéséről és megsemmisítéséről, a helyi önkormányzat törvényen alapuló jogalkotási kötelezettsége elmulasztásának megállapításáról és törvényben meghatározott egyéb ügyben.

A demokratikus jogrendszer a hatalommegosztás elvén alapul, ahol a törvényhozó hatalom, a végrehajtó hatalom és az igazságszolgáltatás egymástól elkülönül. (Fékek és egyensúlyok rendszere.)

Ezen rendszerben a bíróságok feladata az igazságszolgáltatás, döntés a jogvitákban – melynek okán a bíróság nem lát el végrehajtó tevékenységet, így nem utasíthat egy végrehajtó szervet – a rendőrséget – az általa meghozott döntés végrehajtására.

A bírói ítéletek végrehajtása céljára a jogalkotó külön törvényt alkotott, és külön szervezettrendszert állított fel, a bírósági végrehajtói rendszert, amely teljességgel elkülönül a bíróságoktól, mint a végrehajtó hatalom része és karhatalmat csakis a végrehajtó vehet igénybe, amennyiben azt szükségesnek tartja, a döntéshozó bírósághoz, hiszen a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény szerint

1. § A bíróságok és a jogvitát eldöntő más szervek határozatait, továbbá egyes okiratokon alapuló követeléseket bírósági végrehajtás útján, e törvény szerint kell végrehajtani.

Álláspontom szerint jelen ügyben alappal hivatkozom az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére és C) cikk (1) első bekezdésére és 25. cikkére is, azzal együtt is, hogy a B cikk (1) bekezdésének alkotmánybírósági gyakorlata számomra is ismert, illetve annak ellenére, hogy a C) cikk (1) bekezdése és a 25. cikk tájékoztatásuk szerint nem tartalmaz indítványozó számára alaptörvényben biztosított jogot.

Szilárd meggyőződésesem ugyanis, hogy jelen ügyben a jogállamiságot, a hatalmi ágak elválasztásának elvét és a bíróság igazságszolgáltatási feladatait együttesen kell értelmezni, hiszen a jelen ügyben elkövetett egyik legsúlyosabb jogsértés az, hogy a bíróság – amikor a gyermek apától való elvitele végett telefonon és átiratban is közvetlenül utasította a rendőrséget -, nem igazságszolgáltatási tevékenységet végzett, hanem a hatalmi ágak elválasztásának elvét megsértve végrehajtói feladatkört látott el (a rendőrséget, mint karhatalmi szervet, a végrehajtó szerv veheti igénybe, amennyiben a végrehajtási cselekmény e nélkül nem fogantatható az adós vagy végrehajtás alá vont ellenszegülése okán) – és ezzel a jogállamiság alapelvét is megsértette, hiszen a másik két alkotmányos alapelv lényeges tartalma a jogállamiság elvének, az nem csupán üres frázis, a többi alkotmányos elv tölti ki tartalommal, ugyanakkor azok tekintetében származtató, forrás jellegű alapelvnek tekinthető, melyből a további alkotmányos garanciák következnek.

Ugyanakkor hangsúlyozott álláspontom az is, hogy annak ellenére, hogy ezen alkotmányos rendelkezések nem közvetlenül egy adott individuumnak, állampolgárnak biztosítanak bíróságon közvetlenül érvényesíthető jogokat, azok sérelmére az indítványozó – és bármely más jogképes személy – az alkotmányjogi panaszban közvetlenül hivatkozhat, mint panasza alapjára – hisz az Alkotmánybíróság épp azért Alkotmánybíróság (ahogyan arra felhívásukban is utaltak, miszerint nem valamiféle jogszabályértelmezésre hivatott negyedfokú bírói fórumról van szó) – hogy az előtte lévő panasz kapcsán egy bírósági ítélet kapcsán ne csak azt vizsgálja, hogy érvényesültek-e az eljárás során azok a jogok, amelyeknek közvetlen címzettje a peres fél, hanem azt is, hogy valamennyi, az államszervezet jogállami működését garantáló alkotmányos szabály

megtartásra került; ahogyan jelen eljárásban ezek sajnálatos módon nem kerültek megtartásra, és az érdemi döntést alapjaiban befolyásoló mértékben sérültek.

Az I. cikk (1) bekezdésének sérelme kapcsán előadom, hogy ezen alapelv azért sérült súlyosan az eljárás során, mert a bíróságok fent írtak szerint **nem védelmezték meg a panaszos családhoz fűződő alapvető jogát**, a (3) bekezdés kapcsán pedig kiemelem, hogy ezen jogát **nem a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozták, amikor tőle a gyermeket elvették, és kapcsolattartást meghatározatlan ideig csak felügyelt módon és telefonon engedélyezték.** (Ehhez tájékoztatásként ki kívánom emelni, miszerint azt, hogy az ilyen módon megvalósuló kapcsolattartás a gyermek érdekét sem szolgálja, maga a gyermek édesanyja, a panaszos volt felesége is belátta, és ennek eredményeképp bíróság előtti egyezség keretében a felek visszaállították a panaszos számára az elvitel jogával megvalósuló széleskörű, értékekkel teli kapcsolattartást – és ezen tény azt is jelzi, hogy a panaszos a t. Alkotmánybíróságtól nem valamiféle jogi „szupervíziót” vár el, hiszen szülői jogai jelenleg már biztosítva vannak, hanem panaszával az igazságszolgáltatás jelen ügyben alkotmányos szabályokat sértő működésére kíván rámutatni).

A fenti tények, valamint jelen perben korábban előadottak alapján egyértelműen megállapítható, hogy **az alperes felügyelete alatt álló bíróság súlyosan megsértette a felperes családhoz, valamint lelki egészséghez fűződő jogát, kirívóan jogellenes és jogsértő, tisztességtelen eljárást folytatva, és mindeközben megsértette a jogállamiságra, a hatalommegosztásra és a bíróságok feladatára vonatkozó alaptörvényi rendelkezéseket.**

Budapest, 2022. január hó 22. napján

Tisztelettel

panaszos jogi képviselője

Dr. Mester Csaba
Ügyvédi Iroda